

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. MV-184476-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. MV-184476-4/SO-2019, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 11. 2019, č. j. OAM-10082-24/DP-2019, jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalovaného, již odůvodňuje zastavení řízení o žádosti žalobce. Dle názoru žalobce žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou týkající se zastavení řízení oproti vydání meritorního rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že na jeho situaci lze vztáhnout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, ze kterého vyplývá, že zastavení řízení bez meritorního přezkumu má představovat výjimku z pravidla v případech, kdy není vůbec možné se předmětem řízení zabývat, což je zakotveno v § 9 správního řádu, který preferuje vydání meritorního rozhodnutí. Za situace žalobce, který na území ČR již řadu let podniká, řádně platí daně, nikdy nebyl trestně stíhán a živí zde své dvě nezletilé dcery, tak je absurdní, aby řízení o jeho žádosti bylo zastaveno toliko kvůli údajnému zmeškání lhůty, která od doby rozvodu s jeho bývalou manželkou uplynula, kdy navíc v omyl ho uvedla sama úřední osoba ze správního orgánu prvního stupně, která mu řekla, že s tím nic dělat nemusí, když žalobce nahlašoval rozvod u správního orgánu prvního stupně. Žalobce si je vědom, že důkazní břemeno o takovémto tvrzení je na jeho straně, což s odstupem času nemůže unést. Žalobce však stále trvá na tom, že lhůtu k podání žádosti nelze vykládat tak striktně formalisticky, jak to činí správní orgán, neboť žalobce na území ČR plnil účel pobytu po celou dobu, přičemž spolu s bývalou manželkou vychovávají dvě dcery.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán prvního stupně neseznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce si je vědom aktuální judikatury, avšak pokud již v daném řízení bylo jednou odvolání úspěšné z důvodu chybějících podkladů, tak za takové situace je nutné, aby v řízení po zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému rozhodnutí bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady a mít možnost se k nim vyjádřit, zvláště za situace, kdy žalobce trvá na tom, že v jeho případě mělo být meritorně rozhodnuto.
5. Žalobce v závěru žaloby namítal, že prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně, tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Žalobce má za to, že žalovaný se naprosto nedostatečně vypořádal s předloženou judikaturou, kterou žalobce uvedl ve svém odvolání, a to konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, který je aktuálnější a právně závaznější než rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2014, č. j. 9 A 259/2011-58, na který poukazoval žalovaný. Dle názoru žalobce nemůže žalovaný slepě přehlížet rodinné vazby žalobce, které zde má pevně zakotveny, kdy se především jedná o jeho dvě nezletilé dcery, které zde mají povolen trvalý pobyt a jsou na žalobci citově i fyzicky závislé. Žalobce je na rozdíl od žalovaného naprosto přesvědčen, že zamítnutí jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti má fatální dopad do života jeho nezletilých dcer, ač jejich pobytový status není tímto nikterak ohrožen. Život dcer však není závislý pouze na jejich pobytových oprávněních, ale právě na rodinných vazbách, které mají se svým otcem, kdy odloučení od něj může mít nedozírné následky v rámci jejich psychické stránky. Žalobce své dcery vodí do školy, stará se o ně, poskytuje jim finanční prostředky na život a ony jsou na něm celkově zcela závislé, neboť jejich matka by se o ně sama nedokázala postarat. Zájem dítěte měl být tedy v případě žalobce zohledněn mnohem pečlivěji, než to učinily správní orgány. Žalovaný se nedostatečně vypořádal, jak s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, tak s čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Nikterak se žalovaný nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, na který žalobce odkázal ve svém odvolání a který jednoznačně zakládá povinnost zkoumat zájem dítěte. Rozhodnutí obou správních orgánů považuje žalobce tudíž za naprosto nepřiměřená a nepřezkoumatelná.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby, přičemž uvedl, že v napadeném rozhodnutí se vypořádal s otázkou zastavení předmětného správního řízení namísto meritorního posouzení věci. Žalovaný poukázal na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců obsahuje speciální ustanovení oproti správnímu řádu, která definují nutnost zastavení řízení, což byl i případ žalobce, přičemž správnímu orgánu nepřísluší v takovém případě žádná diskrece a je povinen řízení zastavit.
7. Dále žalovaný uvedl, že se řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí i s otázkou aplikace § 36 odst. 3 správního řádu, což platí obzvlášť za situace, kdy správní orgány nedoplňovaly spisový materiál o skutečnosti, které by byly žalobci neznámé, resp. neprováděly žádné další zjišťování skutkového stavu nad rámec skutečností již známých z předchozího usnesení o zastavení řízení.
8. Žalovaný dále odmítl názor žalobce, že by v případě zastavení řízení dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo nutné posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 23. 2. 2022 právní zástupce žalobce přednesl žalobu a zdůraznil, že o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu bylo rozhodnuto nesprávně, neboť nebylo namístě řízení zastavit, ale mělo být rozhodnuto meritorně. Na podporu uvedeného názoru předložil soudu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 12. 2021, č. j. OAM-12144-22/DP-2021, ve věci jiného cizince, přičemž navrhl, aby soud tímto rozhodnutím provedl důkaz. Poukázal na skutečnost, že v předloženém rozhodnutí ohledně jiného cizince bylo ve skutkově shodné situaci rozhodnuto věcně a žádost byla zamítnuta pro neplnění účelu pobytu. Dotyčnému cizinci tak bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a byla posuzována též přiměřenost rozhodnutí, zatímco v případě žalobce se správní orgány těmto svým povinnostem vyhnuly právě tím, že řízení bylo zastaveno. Podle právního zástupce žalobce tedy správní orgány rozhodují v obdobných věcech nestejně, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Připomněl, že žalobce žije na území ČR již řadu let, má zde 2 nezletilé dcery, o které se stará, a napadené rozhodnutí je z těchto důvodů zcela nepřiměřené. Právní zástupce žalobce konstatoval, že žalobce vysvětlil, proč předmětnou žádost podal později, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

když se řídil informací, kterou obdržel u správního orgánu prvního stupně, že stačí, když žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podá až po skončení předchozího pobytového oprávnění. Navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

10. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž soudním jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a zdůraznila, že správní orgány musí v první řadě zkoumat splnění procesních podmínek, a teprve poté mohou přistoupit k věcnému posouzení žádosti. Příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců neobsahují žádné liberační důvody a neumožňují správní uvážení. To znamená, že pokud je žádost podána po uplynutí stanovené lhůty, nemůže být o ní věcně rozhodováno. Odkaz na rozsudek uvedený v žalobě označila pověřená pracovnice žalovaného za nepřiléhavý. Konstatovala, že v projednávané věci nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány mají povinnost aplikovat toto ustanovení pouze tehdy, je-li rozhodováno ve věci, což nebyl tento případ. Podle pověřené pracovnice žalovaného se správní orgány účelově nevyhýbaly svým povinnostem, jejich postup byl správný a odpovídající zákonu. K odkazu na rozhodnutí ve věci jiného cizince pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že v jiném řízení mohlo být přehlédnuto či opomenuto, že žádost byla podána po lhůtě, případně příslušnému pracovníkovi nemuselo být známo konkrétní datum rozvodu účastníka daného řízení. Navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
11. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) neprovedl žalobcem navrhované dokazování žalobcovými přiznáními k dani z příjmů za roky 2017 a 2018, čestným prohlášením bývalé manželky žalobce T. H. N. ze dne 17. 2. 2020, potvrzením o návštěvě školy ZŠ v Dubí ohledně starší dcery žalobce a potvrzením o návštěvě školy MŠ v Dubí ohledně mladší dcery žalobce, neboť tyto důkazy považoval soud za nadbytečné. Jedná se totiž o důkazy směřující k prokázání nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Správní orgány však vůbec nezkoumaly přiměřenost rozhodnutí, když vycházely ze svého právního názoru, že v případě nemeritorního rozhodnutí o zastavení řízení není třeba posuzovat přiměřenost rozhodnutí. S tímto právním názorem soud souhlasí, jak bude podrobněji rozvedeno níže, přičemž za uvedené situace nebylo potřebné, aby soud prováděl důkazy týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
12. Soud provedl důkaz právním zástupcem žalobce předloženým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 12. 2021, č. j. OAM-12144-22/DP-2021, ve věci cizince T. D. N., ze kterého zjistil, že jmenovanému cizinci byla zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť jmenovaný cizinec neplnil na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se jednalo o skutkově podobnou věc s nyní soudem posuzovanou věcí, když se jednalo rovněž o cizince, který pobýval na území ČR od 13. 4. 2015 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, které bylo prodlouženo nejprve do 24. 5. 2019 a poté do 24. 5. 2021. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byla manželka jmenovaného cizince. V říjnu 2018 bylo manželství jmenovaného cizince a jeho manželky rozvedeno rozsudkem lidového soudu ve Vietnamu. Není zřejmé, kdy rozsudek o rozvodu nabyl právní moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce v úvodu žaloby, kdy žalobce bez jakékoli konkretizace namítal, že žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
16. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
17. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení jakýchkoli ustanovení správního řádu.
18. Následně se soud zabýval jednotlivými konkrétněji uplatněnými žalobními námitkami, přičemž shledal, že všechny žalobní námitky jsou faktickým opakováním námitek odvolacích. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádal žalovaný. Soudní přezkum totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobce.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 16. 5. 2019 u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu od 4. 5. 2011 za účelem společného soužití s manželkou T. H. N., která byla ve smyslu § 42a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, přičemž poslední pobytové oprávnění bylo uděleno žalobci na dobu 5 let od 18. 5. 2014 do 17. 5. 2019. Součástí správního spisu je rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 17. 10. 2016, č. j. 10 C 189/2016-21, kterým bylo rozvedeno manželství žalobce a T. H. N. uzavřené ve Vietnamu dne 10. 2. 2004. Rozsudek o rozvodu nabyl právní moci dne 29. 11. 2016.
20. Podle § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v případě rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval-li ke dni rozvodu na území nepřetržitě po dobu nejméně 2 let a manželství trvalo nejméně 5 let; podmínka nepřetržitého pobytu a doby trvání manželství neplatí, pokud tento cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky.“* Podle § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že *„oprávnění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle odstavce 4 zaniká uplynutím 1 roku ode dne, kdy tento důvod nastal.“*
21. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“*
22. Co se týče žalobní námitky, kdy žalobce nesouhlasil s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou týkající se zastavení řízení oproti vydání meritorního rozhodnutí, shledal soud, že žalovaný se touto odvolací námitkou zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, kdy mimo jiné konstatoval, že žalobce nepodal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ve lhůtě jednoho roku ode dne rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, a tedy nesplnil podmínku dle § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalovaný upozornil na nepřiléhavost žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, jelikož v případě žalobce byl zřejmý důvod pro zastavení řízení spočívající v tom, že žalobce svoji žádost podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. S výše uvedeným odůvodněním žalovaného soud zcela souhlasí, přičemž soud považuje předmětnou odvolací námitku za dostatečně vypořádanou. Pro úplnost soud uvádí, že v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu se jednalo o situaci, kdy správní orgán nebyl oprávněn zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť přihláška k registraci silničního motorového vozidla neobsahovala podstatnou vadu, která by bránila pokračování v řízení. Jak ale plyne ze správního spisu, v případě žalobce bylo zastaveno řízení o žádosti nikoli pro podstatnou vadu, ale z důvodu, že žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn. Žalobcem zmiňovaný § 9 správního řádu, ze kterého má vyplývat preference meritorního rozhodnutí, představuje dle názoru soudu obecné ustanovení o smyslu správního řízení, ze kterého však nelze dovozovat, že by správní orgány byly povinny upřednostnit meritorní rozhodnutí za situace, kdy je zde jednoznačné zákonné ustanovení ukládající povinnost správnímu orgánu zastavit řízení při Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

naplnění definovaných skutečností, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, kdy řízení bylo zastaveno dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán neměl objektivně vzato ani možnost postupovat jinak než řízení zastavit s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty jednoho roku běžící od právní moci rozsudku o rozvodu manželství, když právní řád v tomto směru nedává správnímu orgánu prostor ke správnímu uvážení, zda řízení zastavit, či nikoli. Jestliže správní orgán postupoval dle právních předpisů a zastavil řízení z důvodu podání žádosti po uplynutí prekluzivní lhůty, nelze jeho rozhodnutí považovat za formalistické.

23. Co se týče právním zástupcem žalobce při soudním jednání předloženého rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 12. 2021, č. j. OAM-12144-22/DP-2021, ve věci cizince T. D. N., soud uvádí, že ve zmiňovaném rozhodnutí posuzoval správní orgán prvního stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž žádost cizince zamítl dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu neplnění účelu pobytu, jak plyne z výroku rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se v odůvodnění nezabýval tím, zda v případě jmenovaného cizince bylo naplněno ustanovení § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž z obsahu odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí nelze dle názoru soudu uvedené skutečnosti spolehlivě dovodit. Pouze v případě naplnění podmínek v § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se uplatní roční prekluzivní lhůta k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Za těchto okolností nelze shledat shodnost skutkových okolností v případě jmenovaného cizince ve vztahu k nyní posuzované věci.
24. Ostatně, i kdyby v jiném správním řízení rozhodl správní orgán odlišně (nesprávně) veden svým nesprávným právním názorem, nemůže tato okolnost zakládat legitimní očekávání žalobce, že stejně nesprávně bude postupováno i v jiných správních řízeních, když navíc žalobcem předložené rozhodnutí je podstatně novější než napadené rozhodnutí žalovaného. Předmětná žalobní námitka, že správní orgán prvního stupně neměl řízení zastavit, nýbrž měl věc posoudit meritorně, není proto dle názoru soudu důvodná.
25. Žalobce namítal dále v žalobě, že když byl u správního orgánu prvního stupně nahlásit rozvod manželství v únoru 2017, byl uveden v omyl blíže nezjištěným pracovníkem správního orgánu prvního stupně, neboť uvedený pracovník měl žalobce informovat, že nemusí činit bezprostředně žádné další kroky, když má povolen dlouhodobý pobyt až do 17. 5. 2019. K této žalobní námitce soud uvádí, že na obsahově stejnou odvolací námitku reagoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, když mimo jiné uvedl, že se jedná o ničím nepodložené tvrzení žalobce. S takovým posouzením se soud ztotožňuje, když i v žalobě uváděl žalobce, že zmiňované mylné poučení ze strany pracovníka správního orgánu prvního stupně není schopen prokázat. Tudíž ani soud k takovému nepodloženému tvrzení nemůže přihlížet. Uvedenou žalobní námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.
26. K žalobní námitce, že se žalovaný nedostatečně a nesprávně vypořádal s odvolací námitkou týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyla dána žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, soud uvádí, že s obsahově stejnou odvolací námitkou se vypořádal žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí, když mimo jiné uvedl, že v případě zastavení řízení se nejedná o meritorní rozhodnutí, a správní orgán prvního stupně tak nebyl povinen poskytnout žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalovaný na podporu svého názoru poukázal na judikaturu Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu. Dle názoru soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s předmětnou odvolací námitkou, přičemž soud se ztotožňuje s odůvodněním žalovaného.

27. K výše uvedené žalobní námitce soud dále uvádí, že z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně žalobce neupozornil na možnost seznámit se s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu, avšak v daném případě nedošlo s ohledem na povahu prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
28. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že „nelze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nerozhodovalo tak o meritu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.“
29. Soud shledal, že v nyní posuzované věci tvořily součást správního spisu výpisy z cizineckého informačního systému obsahující údaje o pobytu žalobce a dále již jen podklady předložené samotným žalobcem. Rozhodnutí o zastavení řízení bylo založeno na skutečnosti, že žalobce po rozvodu manželství nepodal včas žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, z čehož je zřejmé, že prakticky jediným významným podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl rozsudek o rozvodu manželství žalobce, který dodal správnímu orgánu prvního stupně sám žalobce.
30. Žalobce poukazoval na skutečnost, že správní orgán prvního stupně zastavil řízení již podruhé, kdy jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno žalovaným z důvodu chybějících podkladů, a že tedy měla být žalobci poskytnuta možnost seznámit se s podklady rozhodnutí po jejich doplnění správním orgánem prvního stupně. K této námitce soud uvádí, že z obsahu správního spisu plyne, že skutečně správní orgán prvního stupně rozhodl o zastavení řízení poprvé dne 10. 7. 2019, a to z důvodu, že žádost žalobce byla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn. Žalovaný však uvedené rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 10. 10. 2019 a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, přičemž žalovaný se ztotožnil s posouzením správního orgánu prvního stupně, že žádost žalobce byla podána v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn. Jediným důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla skutečnost, že součástí správního spisu nebyl rozsudek o rozvodu manželství žalobce, který byl stěžejním podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení. V následném řízení správní orgán prvního stupně do spisu založil fotokopii předmětného rozsudku o rozvodu a vydal obsahově stejné usnesení o zastavení řízení, proti kterému bylo podáno žalobcem odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Soud tedy zjistil, že rozsudek o rozvodu manželství žalobce byl jediným pokladem, který byl do spisu doplněn, přičemž však je zřejmé, že tento rozsudek dodal správnímu orgánu sám žalobce již v únoru 2017.
31. Soud shledal, že i kdyby správní orgán prvního stupně upozornil žalobce na možnost seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním svého rozhodnutí, tak by ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním spise žalobce nenalezl žádné podklady, které by neznal, když prakticky veškeré podklady dodal sám žalobce. Za takové situace se jeví soudu zcela zbytečné, aby byl žalobce vyzván správním orgánem prvního stupně k tomu, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Předmětnou žalobní námitku proto soud nepovažuje za důvodnou.

32. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil, z jakých důvodů není třeba zabývat se v případě zastavení řízení přiměřeností rozhodnutí o zastavení řízení. Zároveň žalovaný poukázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu potvrzujících jeho názor a zabýval se v napadeném rozhodnutí i mezinárodními předpisy a závazky. S odůvodněním žalovaného se soud ztotožňuje a doplňuje následující skutečnosti.
33. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodování správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do soukromého či rodinného života cizince. Stejný názor zastává ostatně i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. v tomto smyslu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40.
34. Žalobce poukazoval v žalobě, že se žalovaný nevypořádal s rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které poukazoval žalobce v odvolání. Konkrétně se jednalo o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém Nejvyšší správní soud dovedl povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí s ohledem na mezinárodní předpisy. Dle názoru zdejšího soudu je však žalobcem zmiňovaný judikát zcela nepřiléhavý ve vztahu k nyní posuzované věci už proto, že předmětný judikát se zabýval meritorním rozhodnutím žalovaného o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. Nejednalo se tedy o procesní rozhodnutí jako v nyní posuzované věci. Stejně tak nepřiléhavý je i žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, ve kterém Nejvyšší správní soud kladl důraz na posuzování nejlepšího zájmu dítěte v souladu s Úmluvou o právech dítěte, nicméně nelze přehlédnout, že předmětem soudního řízení nebylo procesní rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení, nýbrž meritorní rozhodnutí o správním vyhoštění cizince (otce dětí). Soud shledal, že výše uvedenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu se žalovaný skutečně v napadeném rozhodnutí nezabýval, avšak žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval řadu jiných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na kterých založil svůj názor, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení není třeba zabývat se přiměřeností rozhodnutí ani s ohledem na mezinárodní předpisy a závazky. Dle názoru soudu nebylo povinností žalovaného, aby reagoval na každé jednotlivé žalobcem v odvolání uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nýbrž byl plně dostačující výše popsán postup žalovaného, což platí tím spíš, když žalobcem odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla shledána soudem jako naprosto nepřiléhavá posuzované věci.
35. Prakticky identickou věcí s případem žalobce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27, kdy se jednalo o případ cizince, který stejně jako žalobce podal po rozvodu manželství s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny žádost o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž správní orgán řízení zastavil ze stejného důvodu jako v případě žalobce, tedy proto, že žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyl cizinec oprávněn (po uplynutí roční prekluzivní lhůty dle § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Krajský soud v Plzni žalobu zamítl, přičemž následná kasační stížnost byla zamítnuta výše zmiňovaným rozsudkem, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval i mezinárodními předpisy a závazky, přičemž konstatoval, že „*Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud [...] takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 - 34, pak takovou povinnost soud nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. [...] Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze správního řádu. Stěžovatelem akcentovaná ustanovení (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neobsahují povinnost posuzovat dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Jsou v nich obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich odůvodňování. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány postupovaly v souladu s uvedenými ustanoveními správního řádu.*“

36. S názorem Nejvyššího správního soudu citovaným v předchozím odstavci se zdejší soud ztotožňuje a doplňuje, že dle názoru soudu v případě rozhodnutí o zastavení řízení není povinností správních orgánů, zabývat se nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, jelikož z uvedených ustanovení Úmluvy o právech dítěte nelze dovodit povinnost zkoumat zájem dítěte v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení. Důsledkem rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání není bez dalšího povinnost žalobce opustit území České republiky, a tedy oddělení dětí od žalobce ve smyslu čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Jak správně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce má možnost ucházet se o jiný pobytový titul. Dle názoru soudu je dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i závazků vyplývajících z čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení povinnosti opustit území či správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35), kdy jsou správní orgány povinny zohlednit rovněž hledisko nejlepšího zájmu dítěte.
37. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. února 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)